

[Jens Thoft]

overensstemmelse med Folketingets dagsorden af 18. februar.

Men endnu værre bliver det, når man tager topmødedeltagernes udlægning af teksten i betragtning. I en pressebulletin af 7. marts 1988 fra den britiske ambassade er gengivet Margaret Thatchers udlægning af teksten på den pressekonference, der blev afholdt i forbindelse med topmødet. Hun sagde her bl.a. (uautoriseret oversættelse): »Derfor har alle været enige om, at for at kunne afskrække må man nødvendigvis modernisere.« Senere siger fru Thatcher: »Men alle accepterer behovet for modernisering. Jeg tror, der er forskellige opfattelser af, hvor skarpt man udtrykker det i kommunikation.«

Adspurgt, om ikke der i kommunikation er en vis tvetydighed om moderniseringsspørgsmålet, og om det vil betyde en forsinkelse heraf, svarer fru Thatcher: »Nej, jeg tror ikke, der vil blive nogen forsinkelse. De af os, som faktisk har atomvåben og producerer atomvåben – de af os, som producerer atomvåben – forsinker ikke sagen.«

På den baggrund er det interessant, om vi her har endnu en »Montebello-sag«, hvor alle andre end den danske repræsentant er enige om at udlægge det hændte som en klar og utvetydig beslutning.

Jens Thoft (SF):

Der har været noget røre om dette spørgsmål. Jeg har set, at Socialdemokratiet tager det op i Det Sikkerhedspolitiske Udvalg i eftermiddag, og jeg har forstået, at Det Radikale Venstre tager sagen op i Det Udenrigspolitiske Nævn. SF har altså valgt denne form for åben og offentlig debat.

Men uanset hvilken form man vælger, er problemet, at NATO-kommunikation på to afgørende punkter er i modstrid med Folketingets dagsorden af 18. februar 1988.

For det første fastslås det i kommunikation, at NATO ikke vil acceptere forslag, der kan svække den atomære afskrækkelse. Det er i direkte modstrid med det pålæg, regeringen fik om at arbejde for den tredje nulløsning.

For det andet fastslås det, at der nu skal ske en forbedring, en up to date-føring, eller hvad man nu vil oversætte det med, af slagsmarksa-tomvåbnene, hvilket også er i modstrid med kravet om et dansk nej til modernisering. At

der er modstrid, fremgår klart af topmødedeltagernes udlægning, f.eks. fru Thatchers.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Det, NATO på topmødet erklærede sig enig om, var, som det også fremgår af erklæringens § 5, at »afskrækkelsesstrategien er baseret på en passende blanding af tilstrækkelige og effektive nukleare og konventionelle styrker, som fortsat vil blive holdt tidssvarende, hvor det er nødvendigt.«

Med andre ord: Vi bekræftede det helt logiske, at vore forsvarsmuligheder ikke i den nuværende situation må gå i forfald. Heri ligger på ingen måde, som spørgeren postulerer det, en klar og utvetydig beslutning om modernisering. Det passer heller ikke, at alle andre end Danmark skulle være enige om at udlægge det besluttede således.

Teksten, som vi vedtog den, var i høj grad en imødekommelse af synspunkter, som Danmark har ført frem.

Jens Thoft (SF):

Jeg er ked af, at statsministeren benægter fakta. For det fremgår klart af det interview, som den britiske premierminister havde med pressen, og som er sendt ud af den britiske ambassade, og som jeg har henvist til i min begrundelse. Det fremgår klart af den pressebulletin, som er sendt ud, hvad premierministeren har sagt, og hun har helt klart sagt, at dette naturligvis handler om at modernisere: »But everyone accepts the need to modernize.« »Everyone«, er det også statsminister Poul Schlüter fra Danmark? Hvis det er statsminister Poul Schlüter fra Danmark, er sagen her i direkte modstrid med det, vi vedtog i Folketinget.

Når jeg tager det op med denne hidsighed, hænger det sammen med, at vi ved Montebello-beslutningen i 1983 så en minister, der kom hjem og fyldte Folketinget med usandheder. Senere har man klart henvist til Montebello-beslutningen, den beslutning, som ministeren dengang sagde ikke var nogen beslutning. Nu må vi have taget denne sag allerede i opløbet. Er der tale om en beslutning? Hvis ikke der er tale om en beslutning, hvordan skal så disse klare tekster i kommunikation forstås?

Jeg vil godt tage det sidste op, nemlig spørgsmålet om den tredje nulløsning. Når vi har pålagt statsministeren at arbejde for den tredje